

ANDABATES
Múltak útján

1. FEJEZET

Szerettem itt ücsörögni a temetőben.

Olyan békesség és nyugalom áradt ebből a mozdulatlanságra kárhoztatott világból. Örök mementóként juttatta mindig az eszembe: egyszer mindannyian ide kerülünk. Előbb vagy utóbb.

Szüleim sírját figyelve megrohant a sok régi emlék. Keserű mosollyal az ajkamon gondoltam ezekre az időkre. Fülemben csengtek a nevetések, azok a jellegzetes hanghordozások, tipikus mondatok... szóval minden.

Apu pajzán viccei, pornó elemekkel tarkított történetei ifjúkorából, Anyu örök aggódása, megfejthetetlen Mona Lisa mosolya...

Ma volt anyukám eltávozásának az első évfordulója. Pontosan ma egy éve, hogy elvesztettem. Apu is hamarosan követte őt a fátyol túloldalára.

Kellemes, édes-keserű merengésemből egy meglepő esemény zökkentett ki.

A mellettünk fekvő sírnál egy érdekes, furcsán ismerős alakot pillantottam meg. Sárga anorákos, öreg főszer ült a nyughellyel szemben, és hosszú pecabotját a sír fölé lógatta. Az úszó ott himbálódzott pofátlanul a hófehér márvány tetején.

– Te vagy az, Charles? – kérdeztem totál összezavarodva.

A különös alak felém fordult. Már láttam azon a hülye mogorva képén, hogy ő az.

– Szevasz, kölyök – felelte egykedvűen.

Hirtelen szóhoz sem jutottam a döbbenettől, csak kapkodtam a levegőt. Végül sikerült megszólalnom:

– Te mi a faszt képzelsz magadról, öreg? Itt pecázol a szüleim sírja mellett? Te normális vagy? Mindjárt oda-
megyek és...

– Csak nyugalom, kölyök! – próbálta csitítani felhorgadó haragomat. – Egyet ne felejts el! Ezt most te képzeled ide. Én csupán a tudatalattid kivetülése vagyok.

Már megint nem találtam a szavakat. Végül is, igaza volt.

– Mi a faszt keresel itt? – fakadtam ki dühösen.

– Szerinted mit? – kérdezett vissza egyszerűen. Úgy tűnt, drága tudatalattimat nem lehet könnyen zavarba hozni.

– Mit tudom én! Tíz éve nem láttalak!

– És nem is örülsz a viszontlátásnak?

– Kurvára nem, öreg. Ha te felbukkansz az agyamból, az rohadtul nem jelent jót – következtettem könyörtelen logikával. Sokat okosodtam az elmúlt években.

– Pontosan.

– De hát most már minden rendben van! Annak az ügynek örökre pontot tettünk a végére – jelentettem ki határozottan. A ballonkabátos Columbo elmehetett a francba mellettem.

– Hát nem egészen – jött a lakonikus válasz.

– Hogyhogy nem egészen? Kifejtenéd bővebben, ha kérhetlek? – vicsorogtam rá úriember módjára, miközben egyre nehezebben nyeltem vissza a dühömet.

– Hát nem egészen van vége.

Erősen elgondolkoztam azon, hogy mi lenne, ha lenyomnám a hosszú horgászbótot a torkán, aztán szépen ráérősen feltekerném a horgot. Csupán azért nem vittem véghez kiváló ötletemet, mert tudtam, hogy a képzeletbeli emberrel igen nehezen tudnám megtenni mindezt a valóságban.

– Hogyhogy nem? – ismételten önmagamot. Már korábban észrevettem, hogy ilyen helyzetekben alaposan beszűkül a szókincsem.

– Már mondtam, kölyök – nézett a szemembe. – Nem egészen van vége.

– De hogyhogy nem? – tényleg beszűkült a szókin-csem. – Hát megöltem azt a szerencsétlen nőt, nem?

– Majd még folytatjuk, kölyök – felelte szenvtelenül és hirtelen köddé vált a pecabottal együtt.

– Valami baj van, fiatalember? – hallottam egy aggódó hang a másik oldalról. Odakaptam a fejem. Egy öreg néni szólított meg az odébb fekvő síroktól.

Kezdtem unni a dolgot. Nem elég, hogy tíz év távlatából felbukkan Charles, de most még a könyvtári tudatalattimnak, Liz néninek is hirtelen diskurálni támad kedve.

– Ne játsszuk ezt, jó? – förmedtem rá ingerülten, holott Liz néni régebben elhunyt nagymamának volt a képzeletbeli manifesztációja, szóval több tiszteletet érdemelt volna.

– Nem értem, fiatalember – nézett rám csodálkozva a fehér hajú néni.

– Ne szórakozzon velem, Liz néni, nem a könyvtárban vagyunk! – csattantam fel.

– Engem nem Elizabeth-nek hívnak – tiltakozott az idős hölgy.

– Nekem mindegy, hogy hívják, csak ne basztasson már maga is – kezdtem tényleg dühbe gurulni.

– Na de kérem, micsoda viselkedés ez? – háborodott fel a matróna és közelebb lépett. Most már láttam, hogy tényleg nem a tudatalattim tréfájával, hanem hús-vér emberrel van dolgom.

– Hoppá – nyögtem ki sápadtan. – Elnézést kérek, hölgyem, összetévesztettem valakivel.

– Micsoda világ! – kezdett el sipákolni a néni, miközben korát meghazudtoló sebességgel elindult a kijárat felé. – Micsoda goromba viselkedés! Jelentem a temető gondnokának.

– De hát mondtam, hogy ez csak egy félreértés volt! – kiabáltam utána teljesen feleslegesen. Jobbnak láttam lelépni, mielőtt tényleg idehozza a gondnokot.

Nem értettem az egészet.

Olyan szépen, nyugodtan telt el az elmúlt tíz év.

Megszületett Sophia, és ezzel a lendülettel rendbe jött az életem. Nic nagy öröme, befejeztem az éjszakázást, és saját vállalkozásba kezdtem. Az üzlet hamar beindult. Először csak rendezvényeket biztosítottunk, aztán a jó öreg, kacsaesegű Ronald vetkőző lányait is mi kezdtük el őrizni. Utána már bevállaltunk nagyobb koncerteket, zenei fesztiválokat is, s ez által belecsoportosítottunk a zenei világba. Steve barátom kerített valami kiszuperált katonát, aki már régen elitta a maradék eszét is, így némi whisky ellenében vállalta a tanácsadó szerepét. Sajnos azonnal észrevette, ha valami pancsolt szart kapott, és ragaszkodott a minőséghez. Csupa jó vérű bunyóssal dolgoztunk, akik nemcsak ütőképeseek voltak, de gondolkodni, sőt viselkedni is tudtak. A plázákban sétáló „biztonságiak” alkalmazását hanyagoltam, azoknál a szerencsétlen pálcikaembereknél a lányom is jobbat rajzolt.

A dolog odáig fajult, hogy immár a szórakoztatóiparban ténykedve összecimbiztunk néhány félalkoholista zenésszel, akiknek saját, kellően megbízható és diszkrét testőrré volt szükségük.

De szívesen kölcsönöztük embert valóperes asszonykának is, aki félt az agresszív férjétől, vagy egy üzletembernek, aki imponálni akart egy tárgyaláson a kétajtós szekrényrel a háta mögött.

Szóval dióhéjban: összetoboroztam egy rakás jó kiállású tagot, és bérbe adtam őket, ahol igény volt az efféle szolgáltatásra.

Apu odaadta az irodáját, meg a könyvelőjét, és elmagyarázta az üzleti világ rejtelmét, amihez – őszintén szólva – fingom sem volt.

Persze, egy ilyen melóhoz immár öltönyt meg ilyeneket kellett hordani, ezért... ezért én inkább továbbra is a szakadt farmert és az elnyűtt pólót részesítettem előnyben. Persze, ha ügyfél jött az irodába, akkor azért hajlandó voltam magamra aggatni egy rövid ujjú inget, hogy lássák, milyen komoly ember vagyok.

Szóval szépen beindult az üzlet, néha betaláltak komolyabb kaliberű emberek is, hogy hajtsunk be pénzt, feny-